

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Anatolia College

Thessaloniki, Greece

April 1968

EDITORIAL STATEMENT

We must sadly report that this may be the last issue of «Prosanatolismoi» ever to appear. Due to ever-increasing expenses the Administration of the College feels that it cannot support a Yearbook, a Newspaper, and a Literary Magazine - all at the same time.

We, the editors, hope that some generous alumnus or friend of the College can be found to provide the funds necessary for our magazine, now in its fifth year, to continue. Otherwise, Anatolia students will have no more opportunities to see their literary ideas come to life in their own publication.

—The Editors

STAFF

Editor-in-chief: George Chouliaras
Associate Editor: A. Angelopoulou
Faculty Advisers: Mr. Fay
Mrs. Bakalaki

Cover designed
by Demetrios Lykos

CONTENTS

An Analysis of the Peal by John Steinbeck	<i>Fanny M. Economidou</i> . . . 3
Λουλούδι από νάυλον	<i>Εδριπίδης Τσακιρίδης</i> . . . 6
Χορηγοί	<i>Κατερίνα Σταματέλου</i> . . . 12
Ruins in the Solitude	<i>Χερσophon Κομπνίνος</i> . . . 13
Νάγκελ	<i>Φίλιππος Καργόπουλος</i> . . . 14
A Certain Quality	<i>George Chouliaras</i> . . . 18
Μήνυμα	<i>Τασούλα Καραστεργίου</i> . . . 19
Μιά φωτογραφία	<i>Μάκης Κοέν</i> 20
‘Ο μύθος του Σισύφου του	
Albert Camus	<i>‘Αλέκος Σταμούλος</i> 12
The No-man’s Land Island	
	<i>Vicos Amarilio</i> 25
‘Απόγεμα	<i>Πηνελόπη Τσινάρη</i> 26
Δρόμος	<i>‘Ελλη Σκοπετιά</i> 30
Laura: A Character in Flowering Judas	
	<i>Fanny Bakali</i> 31
	<i>Σοφία Σπυράτου</i> 32
Τὰ ἀμούστακα κουφάρια	
	<i>Χαρίλαος Λέσιος</i> 33
Αὔρα	<i>Βίκος ‘Αμαρίλιο</i> 33
Modern Art and the Modern Viewer	
	<i>Christos Plousios</i> 34
Τὰ προβλήματα καὶ ἡ ἀξία γιὰ τὸ	
σύγχρονο ἄνθρωπο τῆς τραγωδίας	
«‘Αντιγόνη» τοῦ Σοφοκλῆ	
	<i>Στέλιος ‘Ανδρέου</i> 35
Roaming and Loitering	<i>William Kostakis</i> 38
	<i>Σοφία Σπυράτου</i> 38
Τὸ διήγημα	<i>Γιῶργος Χουλιάρης</i> 39
Humanism and Action..	<i>George Gavrillakis</i>
	<i>Alekos Stamoulos</i> 43
	<i>‘Αλεξάνδρα Μπακαλάκη</i> 48
	<i>Γιῶργος Χουλιάρης</i> 48

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΑΠΟ ΝΑΪΛΟΝ

Μονόπραχτο σὲ τρεῖς εἰκόνες γιὰ δύο χαρακτήρες

Α' ΕΙΚΟΝΑ

(Δυὸ ἄνθρωποι κοιμούνται ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς ἑνὸς ἀσπροβαμμένου βαρελιοῦ. Τὸ φῶς ἀνεβαίνει σιγὰ - σιγὰ. Χτυπάει ἓνα ξυπνητήρι. Ὁ Α ἀνασηκώνεται).

Α — Καινούργια μέρα. (ὁ Β ξυπνᾷ)

Β — Κι ἔχει πάλι λιακάδα.

Α — Πρωϊνὴ λιακάδα.

Β — (βαθειὰ εἰσπνοή)

Α — Αἰσθάνομαι... ἔτσι... καινούργιος μέσα μου.

Β — Κι ἐγώ. Αὐτὸ αἰστανόμαστε κάθε πρωὶ πού ἀνατέλλει καινούργια μέρα.

Α — (σκοτεινός) Χτὲς τὸ βράδυ δὲν εἶχε λιακάδα.

Β — Μὴ μιλάς γιὰ χτὲς τὸ βράδυ.

Α — Χτὲς τὸ βράδυ... ὅπως κάθε βράδυ...

Β — Πρέπει νὰ ξεχάσουμε τί ἔγινε χτὲς τὸ βράδυ. (κοιτᾷ ἄλλοῦ - καινούργιος τόνος φωνῆς) Δὲν ἔγινε τίποτα ἄσκημο χτὲς τὸ βράδυ. Ἀπολύτως τίποτα ἄσκημο.

Α — Αὐτὸ εἶναι ψέμα καὶ τὸ ξέρεις.

Β — Δὲν ξέρω τίποτα.

Α — Χτὲς τὸ βράδυ... ὅπως κάθε βράδυ...

Β — Δὲ σ' ἀκούω. (κλείνει τ' αὐτιά του καὶ γελάει) Μίλα τώρα. Πὲς τὰ ψέματά σου. Πὲς τὶς φαντασιοπληξίες σου τώρα. Μίλα! (χορεύει χαρούμενος).

Α — (ἀργά). Χτὲς τὸ βράδυ - ὅταν εἶδαμε ἂν εἶχε φυτρώσει τὸ λουλούδι δι-α-πιστώσαμε - πῶς δὲν - πῶς δὲν εἶχε φυτρώσει πάλι. Μετὰ μᾶς ἔπιασε τὸ παράπονο καὶ κλαίγαμε. Κι' ὕστερα μᾶς πῆρε ὁ ὕπνος. (ἀλλάζει τόνο) Σήμερα καινούργια μέρα. Ὁμορφὴ καινούργια μέρα μὲ καινούργια λιακάδα.

Β — Δὲν εἶναι θαῦμα;

Α — Ὅλες οἱ πρωινὲς λιακάδες εἶναι θαῦμα. (χαρούμενος τώρα) Πολλὲς δουλειὲς ἔχουμε πάλι σήμερα.

Β — (χαρούμενη ἀτμόσφαιρα) Καινούργιο χῶμα νὰ φέρουμε ἀπὸ τὸ βουνό.

Α — Καινούργια λιπάσματα νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε στοὺς μπαξέδες.

B — Να καρφώσουμε τὸ ποτιστήρι πὸν χάλασε.

A — (έντελῶς σοβαρός) Βέβαια, εἶναι καὶ τὸ ποτιστήρι πὸν χάλασε.

B — "Αμ, ὁ κορμὸς τοῦ βαρελιοῦ; "Ἐχει προσέξει τί ἔπαθε ὁ κορμὸς τοῦ βαρελιοῦ; (κοιτοῦν μὲ προσοχή)

A — Τί εἶναι;

B — Μία τρύπα. "Ανοιξε μία τρύπα.

A — Μία τρύπα πὸν θέλει βούλωμα. (ὄρθιος μὲ ἀλλαγμένο τόνο) Τί ὁμορφα πὸν εἶναι πάλι σήμερα.

B — Ναί, εἶναι τόσο ὁμορφα πάλι σήμερα. (ἀγκαλιάζονται) "Ὅπως κάθε πρωί.

A — Ἀρχίζουμε; Τί λές;

B — Ἐγὼ θὰ πάω γιὰ τὸ χῶμα.

A — Κι ἐγὼ γιὰ τὸ λίπασμα.

B — "Ἐχω ν' ἀνεβῶ βουνὰ καὶ βουνά.

A — "Ἐχω νὰ ψάξω μπαξέδες καὶ μπαξέδες.

B — "Ἐχω νὰ σκάψω καὶ νὰ φτυαρίσω.

A — "Ἐχω ν' ἀνακατώσω καὶ νὰ κουβαλήσω (φιλιούνται κι ὕστερα δίνουν τὰ χέρια)

B — Καλημέρα σας.

A — Καλημέρα σας. (φεύγουν ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς σκηνῆς)

(Γυρνοῦν κουρασμένοι· κουβαλοῦν σακιά καὶ τσουβάλια. Δίπλα στὸ βαρέλι ἓνα ποτιστήρι. Κοιτάζονται μὲ χαμόγελο· ἀφήνουν τὰ φορτία τους).

A — Πῶς ἦταν;

B — Ὁραία. Ἐσύ;

A — Θαυμάσια.

B — Ὁμορφη πὸν εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ μέρα!

A — Πρὸς τὸ παρόν... (ἐλέγχοντας τὴν εὐτυχία τοῦ B)

B — Ὁμορφη πὸν εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ μέρα. (ἐπιμονή - σκληράδα)

A — Πρὸς τὸ παρόν. (ἐπιμονή - σκληράδα)

B — "Ὅχι, ἡ σημερινὴ μέρα θὰ εἶναι ὁμορφη ὡς τὸ τέλος. (ἐπιμονή)

A — Πῶς εἶσαι... ἔτσι, σίγουρος;

B — (σφίγγεται· ξεσπᾶ). "Ἐ, νά, θὰ εἶναι. (ΠΑΥΣΗ - πείσμα) Θὰ εἶναι, θὰ εἶναι, θὰ εἶναι!

A — Οὐδεὶς γνωρίζει τὰς βουλάς τοῦ Θεοῦ. (ἦττα)

B — Κι ὁμως, δὲ θὰ ἔταν ὠραίο; (παράπνο)

A — Ναί θὰ ἦταν πολὺ ὠραίο. (βαρὺς - ΠΑΥΣΗ - ἀλλαγὴ τόνου) Θὰ συνεχίσουμε;

B — Ναί· τὸ κοκκινόχωμα πρέπει νὰ εἶναι καλό. (βγάζει λίγο· τὸ κοιτᾶ μετὰ τὸ ρίχνει πάλι στὸ σακί, γιὰ τὴν θυμήθηκε κάτι πολὺ πιὸ σπουδαίο) Τὸ ἔφερα ἀπὸ τὸ πιὸ δυσκολόβατο λόφο. "Ἐχει πολλὰς τσουκνίδες ἐκεῖ πάνω (χαρά).

A — Ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ μέρος; (χαμόγελο).

B — Ἦταν τὸ πιὸ δυσκολόβατο βουνό. "Ἐσκαμα μὲ τὶς ὥρες. (κρεσέντο χαρᾶς).

- Δέν είναι κοντά στην επιφάνεια τὸ κοκκινόχωμα. Βέβαια, ἔσκαβα μὲ τὶς ὤ-
ρες. Δύσκολη δουλειά. (ἀτμόσφαιρα ἰκανοποίησης)
- A — Ὠραία δουλειά.
- B — Ὠραία δύσκολη δουλειά. Ἐσύ; Κουράστηκες κι ἐσύ; (χαρὰ πάντα κι οἱ δύο
τους)
- A — Ἐ, ὥσπου νὰ βρῆς τὸν κατάλληλο μπαξέ, τὰ κατάλληλα σάπια φύλλα, τὰ
κατάλληλα σκουληκάκια. Ὅλα αὐτά...
- B — Ὑστερα; Ὑστερα;
- A — Ἐ, νά, ἀνακάτωμα μὲ τὴν ἄμμο, μὲ λίγο νερὸ στὸ κατάλληλο σκιερὸ μέρος.
Δύσκολο πράγμα νὰ βρῆ κανεὶς ἐκεῖ κάτω ἓνα κατάλληλο σκιερὸ μέρος. Κου-
ραζόμαστε.
- B — Ναι, κουραζόμαστε. Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστὸ, ἀγαπητέ μου. (δασκαλίστικο τὸ
ὕφος τους)
- A — Αὐτὸ εἶναι τὸ καθὼς πρέπει.
- B — Τὸ πρέπον καὶ τὸ ἠθικό.
- A — (ποτίζει σφυρίζοντας ἐπικὸ τραγούδι)
- B — (ρίχνει χῶμα στὸ βαρέλι) Κοκκινοχωματάκι γιὰ τὸ καλὸ μας λουλουδάκι;
- A — Ρίξτο λίγο - λίγο, δαχτυλάκι - δαχτυλάκι (ἔχουν τὸ ὕφος γλυκερῶν νταντά-
δων)
- B — Τὸ καλὸ μας λουλουδάκι.
- A — (ἀνησυχοῦν γιὰ λίγο) Διακρίνεις τίποτα νὰ φύτρωσε;
- B — Τίποτε ἀκόμα.
- A — Δὲ φύτρωσες ἀκόμα λουλουδάκι. Γιατὶ δὲ φύτρωσες καλὸ μας λουλουδάκι;
(φανερὴ ἢ προσπάθεια γιὰ συγκάλυψη τῆς ἀγωνίας)
- B — Θὰ φυτρώση, εἶμαι σίγουρος. Σήμερα, μέχρι τὸ βράδυ, θὰ φυτρώση ὅπως δὴ-
ποτε. (ἀπὸ τὴ σιγουριὰ στὴν ἀμηχανία) Μὰ φέρε τελospάντων τὰ λιπάσμα-
τα. (ἀλλαγὴ) Ἐλα καλὸ μας λουλουδάκι.
- A — Ναι, ναι, νάτα. (τὰ φέρνει) Ἐδῶ εἶναι. Ν' ἀρχίσω νὰ ρίχνω.
- B — Σταμάτα, ὅταν σοῦ πῶ.
- A — Λιπασματάκι γιὰ τὸ καλὸ μας λουλουδάκι; (ρίχνει)
- B — Φτάνει. Τώρα χρειάζεται ἓνα δροσερούλι ποτισματάκι.
- A — Ναι καλὸ μας λουλουδάκι;
- B — Καλὸ - καλὸ - καλὸ (χαϊδεύει τὸ βαρέλι)
- A — Νά καὶ τὸ ποτιστηράκι.
- B — (ποτίζει) Εἶδες τί καλὸ νεράκι; Δροσερὸ καὶ καλὸ νεράκι γιὰ νὰ πιῇ τὸ λου-
λουδάκι.
- A — Καλὸ τὸ λουλουδάκι, καλὸ... καλὸ...
- B — (ἀνησυχία γιὰ λίγο καὶ πάλι) Διακρίνεις τίποτα νὰ φύτρωσε;
- A — Τίποτε ἀκόμα. (ΠΑΥΣΗ)

- B — Μέχρι τὸ βράδυ θὰ ἔχη φυτρώσει. (φανερὰ ψευτοσίγουρος)
- A — Μὰ ποῦ στὴν εὐχή τὴ βρίσκεις τόση σιγουριά;
- B — (σφίγγεται) Πρέπει ἀπόψε πρέπει νὰ φυτρώση. (στὸν Α) Δὲν πρέπει;
- A — Δὲν ξέρω. Ἐσὺ τί λές;
- B — Πρέπει Θεέ μου, πρέπει. (ἀλλαγὴ τόνου· σιγουριὰ τώρα) Ἀπόψε θὰ φυτρώση. Τὸ ξέρω καλὰ πὼς θὰ φυτρώση ἀπόψε.
- A — (τσατισμένος) Μὰ πὼς εἶσαι ἔτσι σίγουρος; Δὲν ὑπάρχει κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ δικαιώνη τὴ θέση σου.
- B — Σκάσε, μπουρδοφιλόσοφε. Μ' ἐχθρεύεσαι. Τὸ ξέρω πὼς μ' ἐχθρεύεσαι.
- A — Λές βλακεῖες.
- B — Λέω ὅ,τι θέλω κι ἄσε με ἤσυχο.
- A — Κάθε μέρα λές τις ἴδιες ἀβάσιμες ἀερολογίες: Θὰ φυτρώση, ναί, βέβαια, θὰ φυτρώση· πάντοτε εἶσαι σίγουρος πὼς θὰ φυτρώση. Πάει τόσος καιρὸς μ' αὐτὲς τις βλακεῖες, ἐνῶ κάθε βράδυ... Βλέπεις τί γίνεται κάθε βράδυ.
- B — (κοιτάει ἀλλοῦ) Σταμάτα σὲ παρακαλῶ.
- A — Καὶ κάθε πρωὶ προσπαθεῖς νὰ ξεχάσης τί ἔγινε τὸ προηγούμενο βράδυ. Καταβάλλεις ἐπίμονες προσπάθειες.
- B — Ἄσε με ἤσυχο, μωρέ. Ἄιντε, γιατί... κάτι θαρρεῖς πὼς εἶσαι πιὰ. (ΠΑΥΣΗ - κάποια ἀγωνία) Τί θὰ γίνῃ ἀπόψε ἄραγε; (κρεσέντο) Θὰ φυτρώση ἢ δὲ θὰ φυτρώση ἀπόψε;
- A — Οὐδεὶς γνωρίζει τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ. (ΠΑΥΣΗ - φανερὴ προσπάθεια γιὰ συγκάλυψη τῆς ἡττας) Ἔλα, πρέπει νὰ ρίξουμε λίγο μαῦρο χῶμα.
- B — Ναί, ἔχουμε ἓνα θαυμάσιο μαῦρο χῶμα γιὰ τὸ λουλουδάκι μας (φέρνει).
- A — Καλὸ μας λουλουδάκι, νὰ καὶ λίγο μαῦρο χωματάκι. (ρίχνει)
- B — Τόσο... τόσο... Πολὺ ὠραία.
- A — Τώρα ἔχουμε πάλι νὰ τὸ ποτίσουμε.
- B — Βέβαια, νὰ τὸ ποτίσουμε.
- A — Κι ὕστερα λίγο λιπασματάκι ἀκόμα.
- B — Ὡς τὸ βράδυ πρέπει νὰ φυτρώση.

Γ' ΕΙΚΟΝΑ

(Περιμένουν μὲ ἀνησυχία).

- B — Πρέπει νὰ φύτρωσε.
- A — (βλέπει) Ἀκόμα τίποτα.
- B — Δὲς καλά. Οὔτε τὸ παραμικρὸ φυλλαράκι;
- A — Τίποτα. Ἀκόμα τίποτα.
- B — Αἰστάνομαι νὰ πλησιάζῃ τὸ βράδυ.
- A — Ἐνα βράδυ, ὅπως ὅλα τὰ βράδια.
- B — Βουβό.

- A — Θλιβερό.
- B — Δε θέλω. Τὸ πρῶτὸ φαινόταν τόσο αἰσιόδοξο.
- A — Φαίνεται πὼς δὲ θὰ φυτρώσῃ πάλι.
- B — Ὅχι πάλι τὰ ἴδια. Δὲ μπορεῖ νὰ συνεχιστῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις.
- A — Εἶναι δύσκολη ἡ δουλειά μας. Εἶναι πολὺ δύσκολη ἡ δουλειά μας. (ἐσώτερος πόνος)
- B — Ναί, δὲ λέω (σὰ νὰ λήῃ κάτι ποὺ ἔχει μάθει ἀπέξω ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν) αὐτὸ τὸ σωστὸ καὶ τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ πρέπον: μὲ δύσκολες δουλειῆς νὰ καταπιανόμαστε (παράπονο τώρα) μὰ καὶ τοῦτο τὸ λουλούδι; (ἀγριεύει) Δὲ λέει, διάολε, νὰ φυτρώσῃ καὶ τοῦτο τὸ λουλούδι. (ΠΑΥΣΗ)
- A — Κι' ἄν... σταματούσαμε; (τρομάζει μὲ τὴν ἰδέα του καὶ συστέλλεται).
- B — Ἄν... σταματούσαμε; (γυρλώνει τὰ μάτια του)
- A — (ἀποστροφή γιὰ τὴν ἰδέα του) Θὰ ἔταν ἀνήθικο κι ἀναξιόπρεπο.
- B — Ὅχι, ὄχι, αὐτὰ εἶναι βρώμικα πράγματα. Ἐνας καθὼς πρέπει ἄνθρωπος... Θυμάσαι τὴν ἱστορία μ' ἐκεῖνο τὸν ἀνήθικο κηπουρό;
- A — Αὐτὸ θὰ σοῦ ἔλεγα. Θυμάμαι. (εἰρωνικὰ καὶ ἀργά) Ὁ κηπουρὸς ποὺ φύτευε ντοματιῆς κι' ἐκεῖνες δὲν ἔλεγαν ν' ἀνοίξουν. Μιὰ μέρα λοιπὸν (ἀρχίζει νὰ τρομάζῃ ὅσο πάει) βαρέθηκε νὰ φυτεύῃ. Δὲν ἔκανε πιὰ τίποτα. Καὶ τότε... ἀποφάσισε... ν' αὐ-το-κτο-νή-σῃ. Καθὼς σπαρταροῦσε τὸν ἄκουσαν νὰ φωνάζῃ: Ἄφου δὲν κάνω τίποτα πιὰ, τί δουλειὰ ἔχω ποὺ βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα; Τί δουλειὰ ἔχω ποὺ βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα; Τί δουλειὰ ἔχω ποὺ βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα;
- B — Ἐσύ... τί θὰ τοῦ ἀπαντούσεις; (ΠΑΥΣΗ)
- A — (χαμογελᾷ καὶ σηκώνεται) Τί κάνει τὸ λουλουδάκι μας;
- A — Νὰ φύτρωσε;
- B — (ὁμοια) Ναί, τί νὰ κάνῃ τὸ λουλουδάκι μας;
- B — Ναί, πρέπει νὰ φύτρωσε. (κοιτοῦν - ΠΑΥΣΗ)
- A — Τίποτα. Οὔτε ἀπόψε ἔγινε τίποτα. (προχωρεῖ μπροστὰ βαρῦς)
- B — (βγάζει ἕνα νάυλον λουλούδι ἀπὸ μιὰ τσάντα καὶ τὸ βάζει στὸ βαρέλι· γελά καὶ χαίρεται)
- A — (παράπονο). Κι ὁμως, τὸ πρῶτὸ ἔδειχνε πὼς σήμερα θὰ πῆγαιναν ὄλα ὁμορφα. Πάλι θλιβερὸ τὸ βράδυ. Τίποτα πάλι σήμερα. Κι ὅσο βραδυάζει τόσο πιὸ συχνὰ θὰ βλέπω τὸν κηπουρὸ ν' αὐτοκτονᾷ καὶ νὰ σπαρταράῃ: «Τί δουλειὰ ἔχω ποὺ βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα; Ἄφου δὲν ἔχω τίποτα πιὰ νὰ κάνω, τί δουλειὰ ἔχω ποὺ βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα;
- B — Φύτρωσε - φύτρωσε - τὸ λουλούδι φύτρωσε... (τραγουδᾷ χαρούμενος)
- A — Τί κάνεις;
- B — Φύτρωσε τὸ λουλούδι μας. Τὸ λουλουδάκι μας. Αὐτὸ ποὺ τοῦ φέραμε λιπασματάκι καὶ χωματάκι. Αὐτὸ ποὺ τοῦ χύσαμε νεράκι μὲ τὸ ποτιστηράκι. Φύτρωσε!

- A — (βλέπει δισταχτικός - ΠΑΥΣΗ - θυμός). Αυτό είναι ένα νάυλον λουλούδι.
Αυτό είναι ένα λουλούδι από πρόστυχο νάυλον.
- B — Έσὺ εἶσαι πρόστυχος. (δὲν τὸν κοιτᾶ πιά)
- A — Εἶσαι μὲ τὰ συγκαλά σου; Ἔι, νάυλον· νάυλον· δές, νάυλον!
- B — Ἄσε κάτω γρήγορα τὸ λουλούδι μου. Τὸ ὄμορφο, ἀληθινὸ λουλούδι μου.
- A — Δὲν εἶν' ἀληθινὸ καὶ τὸ ξέρεις. (δὲν τὸν κοιτᾶ πιά)
- B — Ἄσε με ἤσυχο.
- A — Τὸ ἀγόρασες ἀπὸ τὰ μαγαζιά. Εἶναι ψεύτικο καὶ τὸ ξέρεις.
- B — Δὲν ξέρω τίποτα.
- A — Αυτό πού λές εἶναι κάτι πολὺ βρώμικο. Πολὺ ἀνήθικο.
- B — Έσὺ ἴσαι βρώμικος κι ἀνήθικος, γιατί δὲ μ' ἀφήνεις ἤσυχο (ΠΑΥΣΗ) Σὲ πείραζα ἐγώ; Σοῦ ἴκανα κακὸ ἐγώ; Ποιὸς εἶσαι σύ;
- A — Ξέρω κι ἐγὼ τί νὰ πῶ; Αυτό εἶδα, αὐτὸ εἶπα.
- B — Κανεῖς δὲ σοῦ ἴδωσε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατεύεσαι σὲ ξένα χωράφια. Κανεῖς!
- A — Μὰ... ἡ ἀλήθεια... αὐτὸ πού λές...
- B — (χορεύει χαρούμενος)
- A — (στοὶ κοινὸ) Τὸ βράδυ εἶναι ἄσκημο ἀπόψε. Ὅπως κάθε βράδυ. Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ δὲ λέει τόσον καιρὸ νὰ ἴρθῃ μιὰ μέρα πού νὰ τελειώσῃ ὄμορφα.
- B — (ἀμέτοχος στοὶ δράμα τοῦ A) Τί ὄμορφα πού εἶναι ἀπόψε!
- A — Εἶναι ἄδικο. Τόσος κόπος... τόσο σκάψιμο... τόσο κουβάλημα... κι αὔριο ἀπ' τὴν ἀρχὴ πάλι. Ἄν δὲν τὸ θέλῃ ὁ Θεός... Τί σκάβουμε καὶ κουβαλάμε; Ἄμα εἶναι θέλημα Θεοῦ - κι ἂν δὲν εἶναι - ὅλα τ' ἄλλα... Στὸ βρόντο. Τίποτα δὲν εἶναι νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μας. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὶς καθημερινὲς περιπετειοῦλες πρέπει νὰ σταματήσῃ. Εἶναι μάταια ὅλα. (κάθεται)
- B — (χορεύει)
- A — (διώχνει κάτι φανταστικὸ ἀπὸ πάνω του) Ὅχι... ὄχι... (τρομάζει) Νάτος πάλι ὁ κηπουρός. Σπαράζει πάλι: «Τί δουλειὰ ἔχω πού βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα; Τί δουλειὰ ἔχω πού βρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴ χώρα;» (ΠΑΥΣΗ) Αὐτοκτόνησε.
- B — (χορεύοντας) Θαύμα!
- A — (πάλι διώχνει κάτι) Ὅχι, ὄχι, εἶπα πολλὲς βλακεῖες. Εἶπα πολλὲς βλακεῖες ἀπόψε. Δὲν εἶναι σωστὸ καὶ ἠθικὸ νὰ κάθεσαι νὰ περιμένῃς τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν κάνῃς ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι σου.
- B — Βέβαια, αὐτὴ εἶναι πολὺ σωστὴ κουβέντα.
- A — Πολὺ σοφὴ κουβέντα.
- B — Πόσο ωραία ἦταν ἀπόψε. (κάθεται) Πολὺ ωραία (ΠΑΥΣΗ) Τώρα; (παίζει ἀνήσυχος μὲ τὰ πόδια του) Τί θὰ κάνουμε τώρα;
- A — Νὰ μετακομίσουμε σ' ἄλλη περιοχὴ. Σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς χώρας φυτρώνουν οἱ σπόροι μας, σ' ἄλλες δὲ φυτρώνουν. Ὅ,τι εἶναι τυχερό. Ποιὸς ξέρει; *1-

σως να 'μαστε τυχεροί στην καινούργια περιοχή που μετακομίζουμε. Αύριο...
Καινούργια μέρα... Μὲ καινούργια λιακάδα...

B — (χαρά) Να πάμε σ' ἄλλη περιοχή (ὄρθιος) Κάτι θὰ βρεθῆ νὰ κάνουμε κι ἐκεῖ πέρα.

A — (ὄρθιος) Πάμε λοιπόν.

B — Πάμε.

(Παίρνουν τὰ μπαγάζια τους καὶ φεύγουν κοιτώντας γύρω τους ἐρευνητικά).

Εὐριπίδης Τσακιρίδης

Χ Ο Ρ Η Γ Ο Ι

Ἔψώσαμε γύρω μας ἓνα τεῖχος
κι εἶπαμε πὼς εἶναι γιὰ καλό.

Ἀποτραβηχτήκαμε στὶς τρύπες μας
κλείσαμε τὶς πόρτες,

Δυσπιστήσαμε.

Γύρω ἀπ' τὸ τεῖχος φύτρωσαν τσουκνίδες
καὶ τριαντάφυλλα.

Μόνο τὶς τσουκνίδες εἶδαμε.

Ἡ ἀγάπη μᾶς σίμωσε.

Μερικοὶ τὴ δέχτηκαν.

*Ἄλλοι δὲ σάλεψαν ἀπ' τὶς γωνιές τους.

Κάποιος Νέρων θέλησε νὰ βάλῃ φωτιὰ
στὶς ἀναμνήσεις.

Ἐσύ, πρῶτος, ἄναψες τὰ ξύλα τῆς φωτιάς.
Θυμάσαι;

Κι ἐμεῖς,

χορηγοὶ μιᾶς νέας ἐποχῆς,
ζητωκραυγάσαμε.

Κατερίνα Σταματέλου